

Zadnje vijesti.

Austro-ugarski ratni izvještaj.

Beč, 9. decembra. (D. u.) Službeno se javlja:

Rusko bojište.

Nikakovih osobljih događaja.

Talijansko bojište.

Uzaludna talijanska poduzeća navaljivanja protiv pojedinih odsjeka naše fronte u Gorickoj traju. Takve navale bile su suzbijene kod Oslavije na Monte San Michele i kod sv. Martina. Kod Dolja (sjeverozapadno Tolmina) popravile su naše čete svoju poziciju osvojenjem komada neprijateljske fronte. U južnom Tirolu bombardira talijansko topništvo pojedine pozicije u našim utvrđenim predjelima Lardara i Rive.

Srpsko bojište.

Na visinama južistočno Pjevlja rasprištili smo crnogorske bande. U pograničnom području sjeverno Berna prisilili smo na uzmak lijevo krilo Crnogoraca. I borbe protiv desnog neprijateljskog krila teku uspješno. Na visinama zapadno Ipeka bacili smo srpske zalaznice. Jučerašnji broj zarobljenika iznosi 2 časnika i oko 1000 momaka.

Zamjenik poglavice generalnog stožera pl. Höfer, podmaršal.

Događaj na moru.

Beč, 9. decembra (D. u.) Jedna naših podmornica zaplijenila je dne 7. decembra prije podne u zaljevu Drina albansku jedranju na moru, na kojoj se je nalazilo 30 srpskih vojničkih bijugunaca sa puskama, 4 topa i municija, te je sve to dovela u Kotor.

Zapovjedništvo mornarice.

Njemački ratni izvještaj.

Berlin, 9. decembra. (D. u.) Službeno se javlja:

Teško uciviljeni, javljam svim našim znancima, da je naš jedinac odnosno brat

MIHA MEDIĆ

poručnik c. k. pješ. puk.

boreći se hrabro na južno-zapadnom bojištu za cara i domovinu, bio teško ranjen, te 5. prosinca, u cvijetu svoje mladosti, u 19. godini života, u posadnoj bolnici u Celju, preminu u Gospodinu. Smrtni ostanci, našega nezaboravnog i miloga Miha bit će od kolodvora prenešeni na mjesno građansko groblje dne 10. prosinca u 9 sati prije podne.

Miha i Frana
roditelji

Leopolda, Franci
sestre

djena država, kojoj moraju i drugi narodni priznati potrebu oplasnika i svaki mora da pomaze, da se ojača.

Čovjek sa 126 zaručnica. U Berlinu je uapsila policija čovjeka, kojemu je do sada uspjele dokazati, da je bio zaručan sa 126, što ugovora, što djevojkama. On je drukčije po običnom zanimanju trgovački putnik i ime mu je Rosenkranz, a izdavao se lakovjernih ženama za tvorničara pod najrazličnijim imenima. Naravno, da je u svakom slučaju gledao više na novac, koji bi mogao dobiti, negoli na ljubav, pa je izvarao svaku redom za iznose od 200 do 2000 maraka. U zadnje je vrijeme bio gotovo uhaćen od jedne kuharice u Berlinu, pa je pobjegao iz sobe u hotelu i došao k nekoj bogatoj mladoj dami, kojoj je napripovijedao da je kod neke ulične nesreće postradao i da mu treba radi vojnih obnova odmah 2000 maraka. Ona mu novac i dala odmah, i on započeo i nju da voli, a kada joj je ljubav postala preskupa i nije htjela više da plaća, krivotvorio je njezine potpise na mjenicama za veće stote. Konačno je nagovorilo nju da kupi pokušavo za njihov buduću dom u Jeni i neka to pošalje onamo, da on uredi stan. On je naravno na stanici pričekač stvari i odmah ih prodao, ali je to ona doznala od jednoga prijatelja i dala svojega zaručnika zatvoriti, kada je opet došao u Berlin, da joj pripovijeda, kako je uredio stan. Berlinska policija traži sada ostale zaručnice, da onda za sve najednom pozove zaručnika na red.

Novi njemački list u Poljskoj. U Witelunu, u ruskoj Poljskoj izašao je novi njemački list "Wielumer Kreisblatt". Ničijem osnivaju svoje listove u svim većim poljskim mjestima, jer se nadaju, da će njima približiti sebi Poljake i predobiti ih iz seba.

Skupoća pšenice. U ovom ratu skupoća nikoga ne posteljuje, te ju imaju u neutralnim državama kao i kod nas. U Francuskoj je slador dvaput skuplji negoli je bio za vrijeme mira. Prije je tučat jaja stajao 1-50 franka, a danas od 2-4-3 franka. Poljodjelci prirod pokušuju je za 75-100 posto. Iz Italije također dolaze vijesti o izvanrednom rastućoj skupoći najpotrebijeg živeza. Tamo nema nikakve organizacije i svaki korak vlada u tom obziru naleti kod pučanstva na velike poteškoće. U Engleskoj je cijena pšenice mnogo viša negoli u Njemačkoj. Istolako je i brašno u Engleskoj mnogo skuplje negoli u Njemačkoj. U neutralnim državama nije ništa bolje. Rumunjska vrlo mnogo trpi radi skupoće. "Seara" je već u septembru pisala, da su rumunjski proizvođači idu do tri puta skuplji nego prije, akoprem ih ima u izobilju. Istolako skupa su i odijela. Nigdje u Europi ne vidi takva skupoća kako u Rumunjskoj. Slično je u Svciji. Cijene mesa i masla su takove, kakvih nitko ne pamti. Pa upeđe iz svih krajeva dolaze vijesti o velikoj skupoći.

Bijelo pecivo zabranjeno je u Pesti te sada, pa ga od 10. o. m. ne smiju više pekarji peći. Do sada je međutim imala Pesta, a i dalje ima cijela Ugarska bijeloga kruha i pečiva, koliko hoće.

Osposobljena učiteljica podučaje hrvatski ili njemački jezik, glasovir, teniski ručni rad, te obučava djecu u predmetima pučke škole. Nastav u upravi "Polarer Tagblatt", trg. Custoz.

sivo mnoštvo bježalo je glavom bez obzira prema zapadu. Starci, žene, djece, vojnici, kola, topovi sve je prouzročilo pakleni buk. Čula se je vika i cik pokunilih, plač djece i cvilenje majki... Mi smo stajali u tamnoj sobi, nijemi, je dan uz drugoga, zala se da ne čemo pogibnuti smrti.

U noći 5. novembra stalna se je užasna eksplozija. Gradići bio je lagunan i dignuto u zrak cijelo sahraniste municije. Grad bijaše rasvijetljen od vatre, koja bijaše buknala. Na 6 sati jutrom začula se je užasna detonacija. Prestaja zraka bijaše takva, da su sta stavila popalca.

Srpske milosrdne sestre, koje su ostale u bolnici, zaplakale misleći, da je bačena granata u bolnicu. Dočim je to bila eksplozija jednog skladišta dinamita u blizini bolnice. Vidili smo srpske vojnike gdje provaljuju u dućane, te grabe i nose što što mogu, a što nijesu mogli, bacali bi po putu.

Prizor, koji je pružao grad Niš, bio je strahovit. Ruka topova, plamen, koji je hvatao sve to više dimenzije, jauk, strop pot kola po ulicama! Izgledao je grad, u kojemu su svi pobjesnili!

Kakva li pak kontrasta na podne! Muk gori i užasniji od buke. Grobni muk! Nema već nikakva vojnika po ulicima, nikakve duše. Na 2 sata zarvonise sva zvana.

Vladika Niša pošao je Bugariama u susret noseći kruh i sol. Tek na 4 sata počinje podne udar prve predstraže u grad.

Niš je pao u ruke Bugara, a mi smo bili oslobodjeni i jedan bugarski poručnik udje u našu sobu, te nam reče: "Vi ste sada slobodni". — Ovaj čas ne čemo nikada zaboraviti u cijelom životu.

Kao izvan svijesti bacismo se u naručaj naših osloboditelja. Mi plakamo svi kao djeca.

Razne vijesti.

† **Miha Medić**, sin mjesnoga pekara gosp. Miha Medića, boreći se za cara i domovinu, bi dne 3. o. m. teško ranjen na južno-zapadnom bojištu, te je dne 5. prosinca preminu u celjskoj bolnici. Mladome junaku bila lahka zemlja, koju je ljubio i za koju je mladost svoju žrtvovao. Roditeljima naše sućuteće.

† **Naše evakuirce.** Ratni pripomoćni odbor u Pulji se je već od početka rata toplo zauzimao za naše evakuirce. Sada je odbor zamolio gg. Stihovića i dra. Kircu da posjete baraku u Gmündu, a gg. dra. Benussiju i Wassermanna, da posjete barake u Lipnici. Predsjednik odbora g. savjetnik Peručić najradije bi bio sam posjetio evakuirce, ali mu je to služba priječila. Na umirenje našeg puka možemo javiti, da se položaj evakuiraca u zadnje vrijeme poboljšao i da su i pritužbe postale rjeđe. Ipak je dužnost svijuzi nas, da pružimo našu pomoć odboru u Pulji.

Putevi njemačke vlasti. Poznati je svenjemački poslanik bečkoga parlamenta, Dobernigg i opet na putovanju po Njemačkoj, gdje govori o što jasniji vezi jedne i druge centralni vlasti, pa naglašuje, da njemačka politika i vlastima dva puta, kojima joj je ići. Jedan je put onaj put, da Hamburga preko Beča u Carigrad, a drugi vodi iz Münchena preko Trsta u Smirnu. Na istok ide dakle i jedan i drugi. Cilj je Nijemcima uređjena i utvr-

Nova odora pandura Mate. — Koji ga je bijes donio a ma upravo u Šepavac? — uzdahne načelnik, — dok je njegova žena kukala i kroz plač naričala. — Bilo kako bilo, u Šepavcu se je pojavio eto slutaj kolere! — javi se Perica. — A što sad? — upita načelnik gotovo očajno. — Što sad? Zar ne znate vladinih naloga? Slutaj treba na svaki način da se prijavi višim oblastima, a dotle da se držimo propisa. A ne smijemo da oklijevamo, e se nesrećna posast ne bi rasirila i preotela maha. Treba da radimo brzo, veoma brzo! — Joj, joj, što će iz nas biti? — uzdahla je načelnikovima uzdignutih, prekrštenih ruku. — Šepavac će nam zatvoriti i odijeliti od svijeta! — — Izabraniti sve sajmove, koji su nosili tako lijepu korist i dobitak našoj općini!

— Da, da, zlo, veliko zlo! Kao da smo mi Šepavčani najveći grijesnici! Jedra smo bili nesto malo pridigli, a sad? — i načelnik stane uzrujano šetati po sobi. — Hm! — progovori Perica. — Čujte gospođo načelnice! Eto i ja sam rođeni Šepavčanin i volim svoje selo nada sve. Moje je skromno mnijenje, e bi se ipak dalo i moglo pomoći. — A kako? — skoiti načelnik. — Govori, ako boga znaš! Jer ako gospoda pronađu, e je u nas doista kolera, zlo po nas! — Dakako da će biti zlo po nas, a bome i po vas, gospođo načelnice! — A zasto? — uskomeša se načelnik. — Hm, zasto? Gospođa će ustanoviti, e se nijeste savjesno i točno držali određjenih propisa. Tko zna, što bi moglo još da bude, jer gospoda su gospoda. Zato mislim, e je najbolje, da se kako izručimo iz skripca. — A kako, — rano moja! — promrsi načelnik. — Da, da! Vi me znate, dobro znate. U mene je bistra i otvorena glavica. Što

bi Šepavac bez mene, je li? Evo, kako čemo! Načelnik i načelnikovima načule uši i otvoreni se ustiju zagledaju u Pericu. — Evo, ovako! Zasad na sreću osim vas i mene nitko ne zna, što se je zbilo. Ja mislim, e je najbolje, da onoga boleznog čovjeka sa čestje potajnije otpremimo preko Save u susjednu općinu, koja se i onako ne gleda s nama osobito dobro. Onđe neka se naležu s bolesnikom kako znadu i mogu, a mi ćemo biti bez kolere. Samo treba dakako paziti na to, da nitko ne sazna za ono, što se večeras u Šepavcu događa. Treba ljudski držati jezik za zubima! — Dakako da treba! — uskliske načelnikovima, a Perica ju nekako ispod oka pogleda. — Živio, ta ti valja, Perice, lijepi moj Perice! — uskliske načelnik radosno i umalo te ne zagrlj svog pisara. — Ali da, — nastavi on nekako kao razočaran, — a lko će otpremiti tog čovjeka preko Save, a? I hoće li bolesnik moći da ide pjesice do obale, a, ili će ga trebati voziti, a?

— Ne bojte se, sve će biti moja briga! Pitate, lko će ga otpremiti preko Save? Tko drugi, ako ne općinski pandura Mate! To to je njegova dužnost, a vi ustolom dabro znate, da je on poslan, sarjevan i revan pandur, kakvih više malo naših. — Dobro govori, Perice! — potrepila ga načelnik po ramenima. — Ajdemo na posao, da se što prije oslobodimo jada i nevolje! — Ostavite sve meni! — javi se Perica. — Ja ću sve urediti, — javi se Perica. I Perica se zaputi na cestu. Prošlo je prilično vremena, dok se je povratio. Lice mu je bilo namrgoteno. — Dakle? — navali na nj načelnik. — Hm! — promrmlja Perica. — Stvar nije tako lagana, kako sam ja zamisljao. Nesrećni se je taj "vandroskač" jedva jedvice do skloniti, da ga otpremimo, ali tek uz jedan uvjet. — A taj je? — prekine ga načelnik znaniteljno. — On traži, da mu za njegovu tobožnju uslugu i sutnju platimo barem dva deset kruna? (Slijedi konac).